

UPDATE

HANDHAVING EN OPENBARE ORDE

maart_2023

Onder redactie van:

Chantal van Mil

Advocaat
024 - 381 83 12
c.van.mil@hekkelman.nl

Franc Pommer

Advocaat
024 - 382 83 89
f.pommer@hekkelman.nl

1. Vertrouwensbeginsel. Schadevergoeding.

[ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:807](#)

Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt. E-mails verkeersadviseur bevatten concrete toezegging dat het parkeerterrein mocht worden afgesloten.

[lees verder...](#)

2. Op basis van deskundigenrapport niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van overtreding. Overtreding niet feitelijk vastgesteld.

[ABRvS 15 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1050](#)

Deskundigenrapport maakt niet aannemelijk dat sprake is van overtreding Bouwbesluit 2012. Uitspreken verwachting brandwerendheid onvoldoende. Overtreding is niet feitelijk vastgesteld.

[lees verder...](#)

3. Procesbelang vanwege voornemen opleggen nieuwe last, ondanks verjaring invordering.

[ABRvS 15 maart 2022, ECLI:NL:RVS:2023:1020](#)

Bevoegdheid tot invordering vanwege niet aanplanten heggen is verjaard. College heeft niet berust in gestelde overtreding. Voornemen om hiertegen opnieuw handhavend op te treden. Daarom toch procesbelang bij beoordeling van gronden tegen de last.

[lees verder...](#)

4. Evidentiecriterium. Strikte resultaatsverplichting. Last onvoldoende duidelijk. Rechtszekerheid.

[ABRvS 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1141](#)

Argumenten leiden i.c. niet bij voorbaat, zonder dat daartoe nader onderzoek is vereist, dan wel slechts na summier onderzoek, tot conclusie dat er geen twijfel bestaat dat voorschrift niet gesteld had mogen worden. Echter, er kan niet worden uitgesloten dat overtreder, zelfs als zij alle als voorbeeld genoemde maatregelen treft, toch niet voldoet aan strikte resultaatsverplichting in maatwerkvoorschrift en dus, ondanks treffen van al die maatregelen, de last overtreedt en een dwangsom verbeurt. Rechtszekerheid vereist expliciete vermelding wat moet worden gedaan of nagelaten om verbeurde dwangsom te voorkomen.

[lees verder...](#)

5. 13b Opiumwet. Minderjarig kind. Doorkruising reclasseringsprogramma. Sluiting onevenwichtig, ondanks vervangende woonruimte.

[ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:823](#)

Sluiting is onevenwichtig. De zoon van [appellant] was minderjarig. Drugs waren niet aanwezig op een zichtbare of gemakkelijk vindbare plek. De Jeugdbescherming west en het Sociaal Team hebben negatief geadviseerd. [appellant] is op de zwarte lijst komen te staan. Weliswaar had zij net op tijd een woning gevonden, maar dat kwam door haar eigen inspanningen.

[lees verder...](#)

6. 13b Opiumwet. Gedwongen verlaten van woning en niet kunnen huren voor vijf jaar is geen bijzondere omstandigheid. Volledige verwijtbaarheid.

[ABRvS 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1140](#)

Sluiting voor zes maanden volgens beleid is niet evenwichtig. Het gedwongen moeten verlaten van de woning, het moeten zoeken naar vervangende woonruimte en het voor vijf jaar niet kunnen huren bij Thùs Wonen, is inherent aan sluiting. [appellant] treft volledige verwijtbaarheid. Hij was persoonlijk betrokken bij de in de woning aangetroffen drugs en kon consequenties voorzien.

[lees verder...](#)

7. 13b Opiumwet. Hennepkwekerij. Sluiting woning. Geen criminal charge.

[ABRvS 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1142](#)

Sluiting ex artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is geen punitieve sanctie en niet in strijd met artikel 6 van het EVRM. EHRM in het arrest Engel en anderen tegen Nederland van 8 juni 1976 (ECLI:NL:XX:1976:AC0386, §82). Drie criteria voor de bepaling criminal charge. Ten eerste de classificatie van de sanctie naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding - mede bezien in relatie tot het doel van de sanctie - en ten derde de zwaarte van de maatregel. Sluiting strekt tot uitoefening van bestuursdwang in de zin van artikel 5:21 Awb.

[lees verder...](#)

8. 13b Opiumwet. Voorbereidingshandelingen. Pandgericht niet persoonsgericht. Burgemeester hoeft niet aannemelijk te maken dat aangeschreven persoon zelf wetenschap of ernstig vermoeden had.

[ABRvS 29 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1251](#)

Verschil tussen een pandgerichte (bestuurlijke) en een persoonsgerichte (strafrechtelijke) komt terug in de redactie. Anders dan artikel 11a Opiumwet richt artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, zich niet tot een persoon. Het is dus niet van belang of aangeschreven persoon zelf wist of een ernstig vermoeden had dat de aangetroffen voorwerpen bestemd waren voor drugshandel. Dit betekent dat burgemeester bevoegd is een pand te sluiten, als hij op basis van de feitelijke situatie voldoende aannemelijk maakt dat in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor drugshandel. Hij hoeft dus niet aannemelijk te maken dat aangeschreven persoon zelf wetenschap of een ernstig vermoeden had dat de in het pand aanwezige stoffen of voorwerpen bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. Of aangeschreven persoon wetenschap had, en of deze verwijtbaar heeft gehandeld, kan wel relevant zijn bij de vraag of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik mocht maken.

[lees verder...](#)

9. Gegevensverstrekking. RIEC-convenant. AVG. Verstrekking tussen Belastingdienst, het Landelijk Bureau Bibob en burgemeester heeft wettelijke grondslag.

[ABRvS 29 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1254](#)

In Advies van de Afdeling advisering staat dat er nog geen brede wettelijke grondslag is voor verwerking en verstrekking van persoonsgegevens tussen partners binnen het RIEC. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van de besluitvorming van de burgemeester, omdat de verstrekkingen tussen de Belastingdienst, het Bureau en de burgemeester wel een wettelijke grondslag hadden. Gelet op Afdeling 2 van Hoofdstuk 8 van de AWR mag de Belastingdienst gegevens verwerken en deze gelet op artikel 12, eerste en tweede lid, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 27, eerste lid, aanhef en onder a, artikel 9, eerste lid, en artikel 3 van de Wet Bibob later ook verstrekken aan het Bureau, wanneer dat een advies moet geven aan een bestuursorgaan zoals in dit geval de burgemeester. De AVG schrijft niet voor dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is.

[lees verder...](#)

10. Intrekking DHW-vergunning na sluiting voor één jaar ex artikel 13b Opiumwet. Verwijtbaarheid leidinggevend.

[ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:855](#)

Leidinggevende voldoet niet aan de eis van zedelijk gedrag indien hij binnen de laatste vijf jaar leidinggevende is geweest van een inrichting die voor ten minste een maand is gesloten op grond van artikel 13b van de Opiumwet, tenzij hem geen verwijt van de sluiting treft. De sluiting van een inrichting op grond van artikel 13b van de Opiumwet rechtvaardigt het vermoeden dat de leidinggevende een verwijt treft. De burgemeester mocht daar in beginsel van uitgaan. Het lag op de weg van Bronko om haar stelling aannemelijk te maken dat deze leidinggevend geen verwijt treft van de sluiting. Overwegingen rechtbank, dat de burgemeester niet heeft aangegeven in welk opzicht Bronko tekort is geschoten of welke maatregelen zij nog meer had moeten treffen om te voorkomen dat bezoekers met drugs de inrichting binnenkomen, gaan uit van een onjuiste rechtsopvatting.

[lees verder...](#)

PLATFORM

Handhaving en toezicht in de fysieke leefomgeving

Als lid van dit nieuwe landelijke platform is jouw organisatie voor **€ 699,-** per jaar verzekerd van exclusieve toegang tot actuele kennis, innovatie en intervisie op het vlak van handhaving en toezicht.

[lees verder...](#)

1. Vertrouwensbeginsel. Schadevergoeding.

[ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:807](#)

Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt. E-mails verkeersadviseur bevatten concrete toezegging dat het parkeerterrein mocht worden afgesloten.

“10.1. Voor zover het college meent dat Opportunity eerder had moeten en kunnen weten dat het parkeerterrein een openbare weg was en dat daarom geen sprake is van een toezegging, volgt de Afdeling het oordeel van de rechtbank.

De rechtbank heeft bij haar oordeel de e-mails betrokken van vóór de bouwstop. Het college merkt terecht op dat de e-mail van 29 november 2019 afkomstig is van [gemachtigde B] namens Annexum. Ook de e-mails van de verkeersadviseur van 2 december 2019 en 4 december 2018 zijn gericht aan [gemachtigde B]. Voor zover het college stelt dat alleen al hierom geen sprake kan zijn van gerechtvaardigd vertrouwen aan de kant van Opportunity, slaagt dat betoog niet. Voldoende duidelijk is geworden dat Opportunity en Annexum in de richting van de gemeente op een voor de gemeente kenbare wijze samen zijn opgetrokken wat betreft de beslissingen over het aanpakken van de parkeerdruk ter plaatse.

In de e-mail van 29 december 2019 heeft [gemachtigde B] gevraagd naar de juridische status dan wel de gebruiksmogelijkheden van het parkeerterrein en meer specifiek de vraag gesteld of het parkeerterrein nu wel of niet mag worden afgesloten voor privégebruik. In de e-mail van 2 december 2019 heeft de verkeersadviseur, onder

verwijzing naar zijn e-mail van 4 december 2018, geantwoord dat het parkeerterrein in het kader van de Wvw 1994 niet openbaar is en dat dus de mogelijkheid bestaat het parkeerterrein af te sluiten. In de e-mail 4 december 2018 staat hetzelfde en heeft de verkeersadviseur als voorbeeld een slagboom genoemd. Anders dan het college stelt, blijkt uit die e-mails niet dat het college op dat moment nog onderzocht of het parkeerterrein een openbare weg was in de zin van Wegenwet. Ook uit de e-mail van 29 november 2019 volgt niet dat de vraag van [gemachtigde B] daarmee verband hield. De Afdeling is, net als de rechtbank, van oordeel dat in beide e-mails een concrete toezegging staat dat het parkeerterrein mocht worden afgesloten. Te meer omdat de verkeersadviseur in dat verband in de e-mail van 4 december 2018 ook de optie heeft genoemd van een slagboom. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat dat ook het betaald parkeren impliceerde. Anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 17 november 2020, waarop het college wijst, staat in de e-mails van 2 december 2019 en 4 december 2018 uitdrukkelijk en zonder voorbehoud dat het parkeerterrein mocht worden afgesloten. Alleen al hierom is die zaak niet vergelijkbaar met de voorliggende zaak. Verder volgt uit wat hierover op de zitting is besproken ook niet dat [gemachtigde B], als

vastgoedmanager, of Annexum specifiek deskundig waren op het terrein van de wegen(verkeers)wetgeving. Ook heeft het college de stelling dat [gemachtigde B] mogelijk niet alle relevante feiten en omstandigheden en ook het betaald parkeren niet heeft genoemd in haar contact met de adviseur op geen enkele manier gestaafd. (...)

19. De Afdeling stelt vast dat niet in geschil is dat Opportunity schade heeft geleden door de toezegging en dat het college die schade moet vergoeden. Anders dan het college meent, geldt daarbij niet, zoals ook op de zitting is besproken, de in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb genoemde competentiegrens. Om de schending van het vertrouwensbeginsel te redresseren en alsnog tot een rechtmatig besluit te komen

moet het college immers de geleden schade, zoals de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 heeft overwogen, vergoeden als onderdeel van het besluit van het college zoals dat luidt na het zelf voorzien door de rechtbank. Het gaat daarbij niet om een verzoek aan de bestuursrechter tot veroordeling in de vergoeding van schade op grond van artikel 8:88 van de Awb en verder, maar om een zogenoemd onzelfstandig schadebesluit. Het college heeft desgevraagd op de zitting laten weten nog geen standpunt te hebben ingenomen over de hoogte van de schadevergoeding. Opportunity voert terecht aan dat de rechtbank heeft verzuimd om het college op te dragen om binnen een bepaalde termijn een besluit te nemen over de hoogte van de schadevergoeding.”

2. Op basis van deskundigenrapport niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van overtreding. Overtreding niet feitelijk vastgesteld.

[ABRvS 15 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1050](#)

Deskundigenrapport maakt niet aannemelijk dat sprake is van overtreding Bouwbesluit 2012. Uitspreken verwachting brandwerendheid onvoldoende. Overtreding is niet feitelijk vastgesteld.

“6.4. Het bestuursorgaan mag op het advies van een deskundige afgaan, nadat het is nagegaan of dit advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Deze verplichting is neergelegd in artikel 3:9 van de Awb voor de wettelijke adviseur en volgt uit artikel 3:2 van de Awb voor andere adviseurs. Als een partij concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van het advies, de begrijpelijkheid van de in het advies gevolgde redenering of het aansluiten van de conclusies daarop naar voren heeft gebracht, mag het bestuursorgaan niet zonder nadere motivering op het advies afgaan.

6.5. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college, door aan het besluit van 20 februari 2020 het rapport van Efectis ten grondslag te leggen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een overtreding van artikel 2.90 van het Bouwbesluit 2012. Daartoe overweegt de Afdeling dat in het rapport van Efectis weliswaar is geconcludeerd dat de verwachting is dat de brandwerendheid met betrekking tot de scheidende functie van de vloerconstructie geen 20 minuten bedraagt maar dat

daarmee dit niet feitelijk is vastgesteld. In het rapport staat dat de vloerconstructie bestaat uit Perfora stenen. Dat zijn keramische holle stenen die aan de bovenzijde worden voorzien van een druklaag met in de voegen een wapening van staal. Testgegevens van deze vloer zijn niet bekend. Niet bekend is hoe lang de originele vorm van de vloer gehandhaafd blijft bij brand. Mogelijk zal het onderste materiaal van de vloer in dat geval wegvallen waardoor de holle ruimten zullen worden aangestraald. Als het onderste deel verdwenen is, zal de stabiliteit van deze vloer naar de verwachting van Efectis worden verzwakt. Wat dit verder voor gevolgen heeft is volgens Efectis onbekend. Met betrekking tot de aangebrachte brandwerende afwerkingen op de doorvoeringen staat in het rapport dat deze niet zijn beproefd in een holle keramische vloer. Volgens Efectis betreft het hier verder samengestelde constructies die niet één op één zo zijn beproefd, er zijn dus niet overal testrapporten van aanwezig. Weliswaar kan worden aangenomen dat, zoals Efectis ter zitting heeft toegelicht, een test van de brandwerendheid van de constructie ook niet goed mogelijk is, omdat daarvoor een aanzienlijke oppervlakte van het desbetreffende materiaal nodig, maar niet beschikbaar is, maar dat neemt

niet weg dat louter een verwachting dat de constructie niet voldoet, onvoldoende is om daar een handhavingsbesluit op te baseren. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college ten onrechte een overtreding aangenomen op basis van een rapport waaraan slechts veronderstellingen ten grondslag liggen. Het college heeft het besluit van 20 februari 2020 dan ook niet kunnen baseren op het rapport van Efectis van 14 februari 2020. Het college heeft ook geen andere onderzoeken uitgevoerd of zich gebaseerd op andere stukken waaruit blijkt dat sprake is van een overtreding van artikel 2.90 van

het Bouwbesluit 2012. Ook uit het controle-rapport van de op 5 oktober 2018 uitgevoerde controle en de brief van 7 februari 2019, waarnaar het college heeft verwezen in het besluit van 1 oktober 2019, blijkt onvoldoende dat sprake is van een overtreding van artikel 2.90 van het Bouwbesluit 2012. Onder deze omstandigheden was het college niet bevoegd om aan [appellant] een last onder dwangsom op te leggen. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

Het betoog slaagt.”

3. Procesbelang vanwege voornemen opleggen nieuwe last, ondanks verjaring invordering.

[ABRvS 15 maart 2022, ECLI:NL:RVS:2023:1020](#)

Bevoegdheid tot invordering vanwege niet aanplanten heggen is verjaard. College heeft niet berust in gestelde overtreding. Voornemen om hiertegen opnieuw handhavend op te treden. Daarom toch procesbelang bij beoordeling van gronden tegen de last.

“20. [appellant] heeft op de zitting betoogd dat het college niet langer kan overgaan tot daadwerkelijke invordering van de dwangsom, omdat die bevoegdheid intussen is verjaard. Dit betekent volgens [appellant] niet dat hij geen procesbelang meer heeft bij een beoordeling van de gronden die hij tegen de last onder dwangsom over de heggen naar voren heeft gebracht. Hij wil dat zijn naam wordt gezuiverd. Bovendien is het volgens hem goed mogelijk dat het college opnieuw een handhavingsbesluit over de heggen zal nemen. Het gaat dan om de heggen die [appellant] volgens het college had moeten aanplanten. Alleen bij een oordeel over de last tot het verwijderen van heggen, die [appellant] heeft nageleefd, heeft hij geen procesbelang meer, zo heeft hij op de zitting gezegd.

Het college heeft op de zitting onderschreven dat de bevoegdheid tot invordering van de dwangsom intussen is verjaard. Het college heeft naar voren gebracht dat het wel prijs stelt op een oordeel van de Afdeling,

omdat hij het voornemen heeft om opnieuw handhavend op te treden.

20.1. De Afdeling stelt vast dat [appellant] geen procesbelang meer heeft bij een beoordeling van zijn gronden tegen de last tot het verwijderen van heggen. De gronden die [appellant] daartegen heeft aangevoerd, zal de Afdeling daarom niet bespreken.

20.2. Partijen zijn het erover eens dat de bevoegdheid tot invordering van de (volgens het college) verbeurde dwangsommen vanwege het niet aanplanten van heggen is verjaard. Zoals op de zitting is gebleken, betekent dat niet dat het college heeft berust in de gestelde overtreding. Het college heeft het voornemen om hiertegen opnieuw handhavend op te treden. Daarom neemt de Afdeling in dit geval aan dat [appellant] toch procesbelang heeft bij een beoordeling van zijn gronden tegen de last tot het aanplanten van heggen. De Afdeling zal de gronden die [appellant] daartegen heeft aangevoerd daarom wel bespreken.”

4. Evidentiecriterium. Strikte resultaatsverplichting. Last onvoldoende duidelijk. Rechtszekerheid.

[ABRvS 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1141](#)

Argumenten leiden i.c. niet bij voorbaat, zonder dat daartoe nader onderzoek is vereist, dan wel slechts na summier onderzoek, tot conclusie dat er geen twijfel bestaat dat voorschrift niet gesteld had mogen worden. Echter, er kan niet worden uitgesloten dat overtreder, zelfs als zij alle als voorbeeld genoemde maatregelen treft, toch niet voldoet aan strikte resultaatsverplichting in maatwerkvoorschrift en dus, ondanks treffen van al die maatregelen, de last overtreedt en een dwangsom verbeurt. Rechtszekerheid vereist expliciete vermelding wat moet worden gedaan of nagelaten om verbeurte dwangsom te voorkomen.

“3.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling kunnen voorschriften waartegen beroep heeft opengestaan, worden gehandhaafd zonder dat alsnog de vraag hoeft te worden beantwoord of die voorschriften rechtmatig zijn vastgesteld. Het belang van de rechtszekerheid, dat ermee is gediend dat van de rechtsgeldigheid van voorschriften wordt uitgegaan als deze niet zijn herroepen of vernietigd in de daarvoor bedoelde bezwaar- of beroepsprocedure, verlangt dat voorschriften die in rechte onaantastbaar zijn geworden handhaafbaar zijn. De Afdeling wijst in dit verband op haar uitspraken die zijn genoemd in noot 40 van de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 22 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2557. Dit zijn de uitspraken van 8 september 2004, ECLI:NL:RVS:2004:AQ9954, 24 januari 2007, ECLI:NL:RVS:2007:AZ6851, en 7 maart 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV8064. Een uitzondering op de regel dat rechtens onaantastbare voorschriften afdwingbaar zijn, is evenwel niet uitgesloten indien wordt vastgesteld

dat evident is dat dit voorschrift niet gesteld had mogen worden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 januari 2007, ECLI:NL:RVS:2007:AZ6851). Dit zogenoemde evidentiecriterium houdt in dat er bij voorbaat, zonder dat daartoe nader onderzoek is vereist, dan wel slechts na summier onderzoek, geen twijfel over bestaat dat het desbetreffende voorschrift niet gesteld had mogen worden.

3.2. De Afdeling is van oordeel dat wat Maltha heeft aangevoerd, niet kan leiden tot het oordeel dat maatwerkvoorschrift 7.2.2 evident onrechtmatig is. De argumenten die Maltha heeft aangevoerd, hebben betrekking op de grondslag van dit maatwerkvoorschrift. Maltha stelt de vraag aan de orde of dit maatwerkvoorschrift in relatie tot de daaraan ten grondslag liggende bevoegdheid, wel op deze wijze in de vergunning mocht worden opgenomen. Deze argumenten leiden in dit geval niet bij voorbaat, zonder dat daartoe nader onderzoek is vereist, dan wel slechts na summier onderzoek, tot de conclusie dat er geen twijfel bestaat

dat het voorschrift niet gesteld had mogen worden. (...)

4.3. Op 18 februari 2019 heeft het college geconstateerd dat de rijpaden op het buitenterrein waren bedekt met stof. Ook ontstond er stofemissie naar buiten toe tijdens de verlading van vrachtauto's in het silogebouw en bij het ontdoen van het vulgat van een geladen vrachtauto van glasdeeltjes op het buitenterrein.

Maltha is na deze constatering bij besluit van 3 juli 2019 gelast de overtreding van maatwerkvoorschrift 7.2.2 te beëindigen en beëindigd te houden. De dwangsom wordt verbeurd zodra een nieuwe overtreding van dat voorschrift wordt geconstateerd.

In beginsel kan een bevoegd gezag kiezen voor een last die aansluit bij de formulering van het overtreden voorschrift. In dit geval is dat naar het oordeel van de Afdeling echter anders. Maatwerkvoorschrift 7.2.2 verbiedt bij de daarin genoemde locaties en activiteiten in de inrichting iedere visuele stofemissie op 2 meter of meer van de bron. Weliswaar noemt het maatwerkvoorschrift maatregelen

die daartoe getroffen zouden kunnen worden, maar het betreft slechts voorbeelden, die niet afdoen aan de in het maatwerkvoorschrift opgenomen strikte resultaatverplichting dat geen visuele stofemissie optreedt op 2 meter of meer van de bron. Gelet op de bedrijfsvoering van Maltha, zoals vergund door het college met de aan Maltha verleende omgevingsvergunning, kan niet worden uitgesloten dat Maltha, zelfs als zij alle als voorbeeld genoemde maatregelen treft, toch niet voldoet aan de strikte resultaatverplichting in het maatwerkvoorschrift en dus, ondanks het treffen van al die maatregelen, de opgelegde last overtreedt en een dwangsom verbeurt. De rechtszekerheid vereist in dit geval een expliciete vermelding in de last wat door Maltha moet worden gedaan of nagelaten om verbeurte van een dwangsom te voorkomen. Het college heeft dit nagelaten.

De last is dus onvoldoende duidelijk. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de last wel voldoende duidelijk is." Door beter toezicht te houden had [appellant] redelijkerwijs kunnen weten wat er in de woning gebeurde."

5. 13b Opiumwet. Minderjarig kind. Doorkruising reclasseringsprogramma. Sluiting onevenwichtig. Ondanks vervangende woonruimte.

ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:823

Sluiting is onevenwichtig. De zoon van [appellant] was minderjarig. Drugs waren niet aanwezig op een zichtbare of gemakkelijk vindbare plek. De Jeugdbescherming west en het Sociaal Team hebben negatief geadviseerd. [appellant] is op de zwarte lijst komen te staan. Weliswaar had zij net op tijd een woning gevonden, maar dat kwam door haar eigen inspanningen.

“8.1. In dit geval vindt de Afdeling de sluiting onevenwichtig. Daarbij wordt allereerst meegewogen dat de zoon van [appellant], met wie zij samen in de woning woonde, minderjarig was op het moment van de overtreding en dat zij onbestreden heeft verklaard dat zij niet op de hoogte was van de aanwezigheid van de drugs in de woning. Niet is gebleken dat de drugs aanwezig waren op een voor haar zichtbare of gemakkelijk vindbare plek in de slaapkamer van haar zoon. Ten tweede wordt daarbij meegewogen dat de Jeugdbescherming west en het Sociaal Team negatief hebben geadviseerd over de voorgenomen sluiting van de woning. In het advies van 9 mei 2019 staat: “[...] dat we spreken over een jongeman die nu een erg cruciale fase van zijn leven ingaat die mogelijk erg bepalend is voor hoe hij als adolescent en volwassene zijn leven inricht. Er is hierbij een zorgvuldig programma ingezet (ook betaald vanuit de gemeente). Echter een voorwaarde om een dergelijk

programma goed te laten slagen is dat er een stabiele thuissituatie is waar vanuit gewerkt kan worden. Door het voornemen van de gemeente om de woning te sluiten wordt het reclasseringsprogramma moeilijk in te zetten. [...]” Ten derde wordt meegewogen dat [appellant] bij woningbouwcorporatie Mozaïek Wonen op de zwarte lijst is komen te staan. Weliswaar had zij net op tijd een woning bij een andere woningbouwcorporatie gevonden, waardoor zij en haar minderjarige zoon niet dakloos zijn geworden, maar dat kwam uitsluitend door haar eigen inspanningen. Dit is gelukt doordat er een computerstoring was, waardoor [appellant], terwijl ze op een kansloze plaats stond, toch als nummer één eindigde en zodoende de woning heeft gekregen. Daarbij moest wel iemand van het Sociaal Team garant voor haar staan en moet ze elke drie maanden bij de woningbouwcorporatie op gesprek komen.”

6. 13b Opiumwet. Gedwongen verlaten van woning en niet kunnen huren voor vijf jaar is geen bijzondere omstandigheid. Volledige verwijtbaarheid.

ABRvS 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1140

Sluiting voor zes maanden volgens beleid is niet evenwichtig. Het gedwongen moeten verlaten van de woning, het moeten zoeken naar vervangende woonruimte en het voor vijf jaar niet kunnen huren bij Thùs Wonen, is inherent aan sluiting. [appellant] treft volledige verwijtbaarheid. Hij was persoonlijk betrokken bij de in de woning aangetroffen drugs en kon consequenties voorzien.

“7.1. De Afdeling is van oordeel dat de omstandigheden die [appellant] heeft aangevoerd niet maken dat sluiting voor zes maanden volgens het uitgangspunt van het beleid niet evenwichtig is. Het gedwongen moeten verlaten van de woning, het moeten zoeken naar vervangende woonruimte en het voor vijf jaar niet kunnen huren bij Thùs Wonen, leidt in dit geval niet tot het oordeel dat de sluiting onevenwichtig is. Inherent aan de sluiting van de woning is dat de bewoner de woning moet verlaten. Dat is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid (zie de uitspraak van de Afdeling van 7 september 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2630). [appellant] treft bovendien volledige verwijtbaarheid. Hij was persoonlijk betrokken bij de in de woning aangetroffen drugs en kon voorzien welke consequenties de burgemeester en Thùs Wonen aan de door hem gepleegde overtreding van de Opiumwet zouden verbinden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:719).

[appellant] wordt verder niet gevolgd in het standpunt dat in het geheel geen belang is toegekend aan de vraag of hij zou kunnen voorzien in een vervangende verblijfplaats. Het is in de eerste plaats aan [appellant] om een vervangende verblijfplaats te vinden. De burgemeester heeft in de besluitvorming aangegeven de situatie van [appellant] te onderkennen. Hij heeft de begunstigings-termijn verlengd zodat [appellant] ruimte had om tijdelijke woonruimte te vinden. Op de zitting is gebleken dat [appellant] vanwege zijn gedrag woonruimte die hij had gevonden waar hij tijdens de sluiting tijdelijk verbleef heeft moeten verlaten. Verder heeft de burgemeester hem in contact gebracht met het zogenoemde gebiedsteam van de gemeente voor eventuele hulpverlening. Aan [appellant] is een lijst met adressen verstrekt om hem aan vervangende woonruimte te helpen. Op de zitting is gebleken dat dit hem tijdelijk onderdak heeft opgeleverd. [appellant] wordt daarom ook niet gevolgd in het betoog dat de burgemeester [appellant] aan zijn lot heeft overgelaten.”

7. 13b Opiumwet. Hennepkwekerij. Sluiting woning. Geen criminal charge.

ABRvS 13b Opiumwet 22 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1142

Sluiting ex artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is geen punitieve sanctie en niet in strijd met artikel 6 van het EVRM. EHRM in het arrest Engel en anderen tegen Nederland van 8 juni 1976 (ECLI:NL:XX:1976:AC0386, §82). Drie criteria voor de bepaling criminal charge. Ten eerste de classificatie van de sanctie naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding - mede bezien in relatie tot het doel van de sanctie - en ten derde de zwaarte van de maatregel. Sluiting strekt tot uitoefening van bestuursdwang in de zin van artikel 5:21 Awb.

“6. Anders dan [appellante] betoogt, is de sluiting van een woning op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet niet aan te merken als een punitieve sanctie en is de sluiting van de woning niet in strijd met artikel 6 van het EVRM.

6.1. Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3762, heeft het EHRM in het arrest Engel en anderen tegen Nederland van 8 juni 1976 (ECLI:NL:XX:1976:AC0386, §82) drie criteria geformuleerd voor de bepaling of sprake is van een criminal charge. Ten eerste is van belang de classificatie van de sanctie naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding - mede bezien in relatie tot het doel van de sanctie - en ten derde de zwaarte van de maatregel. De laatste twee criteria zijn niet cumulatief: het voldoen aan één van deze criteria kan in bepaalde gevallen reeds leiden tot de conclusie dat van een criminal charge sprake is. Daarnaast is mogelijk dat het tweede en derde criterium in samenhang bezien een dergelijke conclusie kunnen rechtvaardigen.

6.2. Een op artikel 13b van de Opiumwet gebaseerd sluitingsbevel strekt tot uitoefe-

ning van bestuursdwang in de zin van artikel 5:21 van de Algemene wet bestuursrecht.

De sluiting van de woning van [appellante] door middel van het uitoefenen van bestuursdwang wordt naar nationaal recht om die reden gekwalificeerd als een bestuurlijke maatregel en niet als een punitieve sanctie.

6.3. De toepassing van bestuursdwang strekt er in het algemeen toe een overtreding te beëindigen en herhaling daarvan te voorkomen. Artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet heeft tot doel de verkoop, de aflevering of de verstrekking dan wel het daartoe aanwezig zijn van drugs een halt toe te roepen (Kamerstukken II 1996/97, 25 324, nr. 3, blz. 5) Dit oogmerk past in de algemene doelstelling van de Opiumwet, die primair gericht is op preventie en beheersing van de uit het drugsgebruik voortvloeiende risico's voor de gezondheid. Daarnaast wordt met deze bepaling beoogd negatieve effecten van de handel in en het gebruik van drugs, onder meer bezien vanuit het perspectief van de openbare orde, tegen te gaan. Het feit dat de maatregel van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is gericht op beëindiging en voorkoming van een overtreding is een aanwijzing dat het hier gaat om een

bestuurlijke maatregel en niet om een punitieve sanctie. De sluiting van de woning van [appellante] is een bestuurlijke maatregel met eerder vermelde strekking, gericht op herstel van de rechtmatige toestand van vóór de overtreding, die er niet (mede) op is gericht om opzettelijk leed toe te voegen.

6.4. Bij het beoordelen van de zwaarte van de maatregel is van belang of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als een criminal charge moet worden beschouwd. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel subjectief ervaart is hierbij in het algemeen niet van belang. De burgemeester heeft de last tot sluiting voor de duur van drie maanden vastgesteld en terecht noodzakelijk geacht.

Dat [appellante] vindt dat de signaalfunctie van een sluiting hier niet aan de orde is, wordt daarom niet gevolgd en is onvoldoende voor het oordeel dat de opgelegde maatregel alleen op basis van de zwaarte daarvan als een criminal charge is aan te merken.

6.5. Gezien het vorenstaande volgt uit toetsing aan het eerste en het tweede criterium dat niet gesproken kan worden van een criminal charge. Ook indien het tweede en derde criterium in samenhang worden bezien, bestaat onvoldoende aanleiding om tot de conclusie te komen dat de last tot sluiting van de woning van [appellante] een criminal charge is. Voorts bestaat onvoldoende aanleiding om de last tot sluiting alleen op basis van de zwaarte van de maatregel als een criminal charge aan te merken.”

8. 13b Opiumwet. Vorbereidingshandelingen. Pandgericht niet persoonsgericht. Burgemeester hoeft niet aannemelijk te maken dat aangeschreven persoon zelf wetenschap of ernstig vermoeden had.

[ABRvS 29 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1251](#)

Verschil tussen een pandgerichte (bestuurlijke) en een persoonsgerichte (strafrechtelijke) komt terug in de redactie. Anders dan artikel 11a Opiumwet richt artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, zich niet tot een persoon. Het is dus niet van belang of aangeschreven persoon zelf wist of een ernstig vermoeden had dat de aangetroffen voorwerpen bestemd waren voor drugshandel. Dit betekent dat burgemeester bevoegd is een pand te sluiten, als hij op basis van de feitelijke situatie voldoende aannemelijk maakt dat in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor drugshandel. Hij hoeft dus niet aannemelijk te maken dat aangeschreven persoon zelf wetenschap of een ernstig vermoeden had dat de in het pand aanwezige stoffen of voorwerpen bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. Of aangeschreven persoon wetenschap had, en of deze verwijtbaar heeft gehandeld, kan wel relevant zijn bij de vraag of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik mocht maken.

“5. In geschil is of de burgemeester bevoegd was om het pand te sluiten.

5.1. De Afdeling overweegt hierover het volgende. Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2523, volgt uit de tekst van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet dat bij de vraag of de burgemeester op grond van die bepaling bevoegd is op te treden, het erom gaat dat in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig zijn die bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. Ook als alleen een deel van de voorwerpen voorhanden is die nodig zijn om (hard)drugs te vervaardigen, dan kan de burgemeester bevoegd zijn,

mits de voorhanden voorwerpen daartoe bestemd zijn. Zoals ook volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, p. 3), is van belang of het pand een schakel vormt in de productie of distributie van drugs. De wetgever heeft met de uitbreiding van artikel 13b van de Opiumwet naar het bepaalde in artikel 11a bewerkstelligd dat de sluitingsbevoegdheid ook geldt in het geval in een pand strafbare voorbereidingshandelingen als bedoeld in dat artikel plaatsvinden. Sluiting op grond van artikel 13b Opiumwet beoogt het beëindigen of opheffen van zulke locaties en betreft blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van dat artikel

een pandgerichte aanpak (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, blz. 2). Het is dus de bedoeling van de wetgever geweest om de sluitingsbevoegdheid te koppelen aan wat in een pand aanwezige stoffen en voorwerpen is aangetroffen. Artikel 11a van de Opiumwet ziet op de strafbaarstelling van voorbereidingshandelingen voor onder meer het telen of bereiden van drugs en betreft, gelet op de redactie van dat artikel, een persoonsgerichte aanpak.

Dat verschil tussen een pandgerichte (bestuurlijke) en een persoonsgerichte (strafrechtelijke) aanpak komt terug in de redactie van beide bepalingen. Anders dan artikel 11a van de Opiumwet richt artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet zich niet tot een persoon. Het is dus voor de vraag of zich een situatie voordoet als is omschreven in artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet, niet van belang of de aangeschreven persoon zelf wist of een ernstig vermoeden had dat de aangetroffen voorwerpen bestemd waren voor drugshandel.

In de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 13b, aanhef en onder b, is hierover vermeld dat het inherent is aan de keuze om (een deel van de) strafbare voorbereidingshandelingen onder de reikwijdte van artikel 13b te brengen dat de burgemeester voldoende aannemelijk moet kunnen maken dat ook aan het subjectieve bestanddeel van die strafbare feiten is voldaan. Kenmerk van die strafbare feiten is namelijk dat op zichzelf legale gedragingen toch strafbaar zijn vanwege de intentie waarmee ze verricht worden. Die aannemelijkheid kan worden gebaseerd op de feitelijke omstandigheden zoals die door de politie zijn vastgesteld (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, blz. 6). Het gaat erom of de in het pand aangetroffen stoffen

of voorwerpen, eventueel in combinatie met andere feitelikheden, de conclusie rechtvaardigen dat sprake is van een verboden voorbereidingshandeling (Kamerstukken II 2017/18, 34 763, nr. 6, blz. 6).

Uit het vorenstaande volgt dat het subjectieve bestanddeel

“weet of ernstige reden heeft om te vermoeden” uit artikel 11a voor de toepassing van de sluitingsbevoegdheid op basis van de feitelijke situatie ter plaatse kan worden vastgesteld. Dit betekent dat de burgemeester bevoegd is een pand te sluiten, als hij op basis van de feitelijke situatie voldoende aannemelijk maakt dat er in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor drugshandel. Hij hoeft dus niet aannemelijk te maken dat de aangeschreven persoon zelf wetenschap of een ernstig vermoeden had dat de in het pand aanwezige stoffen of voorwerpen bestemd zijn voor onder meer het telen of bereiden van drugs. Of de aangeschreven persoon wetenschap had, en of deze verwijtbaar heeft gehandeld, kan wel relevant zijn bij de vraag of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik mocht maken.

Deze overwegingen uit de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2022 zijn ook relevant voor de toepassing van 13b van de Opiumwet als het gaat om voorbereidingshandelingen als bedoeld in 10a van de Opiumwet. Ook dan zal het gaan om de vraag of de feitelijke situatie zo is dat er in het pand voorwerpen of stoffen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze bestemd waren voor drugshandel.

5.2. Het vorenstaande betekent voor deze

zaak dat de rechtbank bij de beantwoording van de vraag of de burgemeester bevoegd was tot sluiting ten onrechte van belang heeft geacht of [wederpartij] wist of ernstige reden had te vermoeden dat de aangetroffen goederen bestemd zijn voor het telen, bereiden, bewerken, verwerken, verkopen, afleveren, verstrekken, vervoeren, aanwezig hebben of vervaardigen van harddrugs. De burgemeester heeft onder verwijzing naar de bestuurlijke rapportage op basis van de feitelijke situatie aannemelijk gemaakt dat er in het pand goederen aanwezig waren waarvan kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat deze daarvoor bestemd waren. Uit de bestuurlijke rapportage blijkt dat de politie in het pand aan de [locatie 1]/[locatie 2] onder meer een groot aantal vitrines met geldtelmachines, versnijdingsmiddel en verpakkingen voor levensmiddelen met verborgen ruimtes heeft aangetroffen. Verder zijn duizenden gripzakjes, ponypacks, verpakkingen vloeipapier en vacuümmachines en in het kantoor tientallen verpakkingen van de versnijdingsmiddelen Mannitol, Inositol en Cafeïne aangetroffen. Ook is een affiche aangetroffen met daarop mogelijkheden tot het kopen van grote persen met krikken die gebruikt kunnen worden voor het verpakken en persen van verdovende middelen. De goederen zijn, gelet op de combinatie ervan, de ter plekke aangetroffen situatie in het pand en de aard en hoeveelheid van de stoffen, bestemd voor de handel in harddrugs. Uit goederen als de geldtelmachines blijkt bovendien dat de burgemeester zich terecht op het standpunt stelt dat de bedrijfsvoering van [bedrijf B] niet alleen is gericht op de drugsgebruiker maar ook op de handelaar in drugs.

5.3. Anders dan in het arrest van het Gerechtshof van Den Haag van 13 februari 2018,

ECLI:NL:GHDHA:2018:250, waar [wederpartij] naar verwijst, gaat het in het geval van [bedrijf B] niet alleen om de aanwezigheid van versnijdingsmiddelen Mannitol, Inositol en Cafeïne, maar ook om de combinatie met andere goederen als in het bijzonder de verpakkingen met verborgen ruimtes en een groot aantal vitrines met onder meer geldtelmachines. Gelet op deze goederen in het bijzonder wordt [wederpartij] bovendien niet gevolgd in het betoog dat [bedrijf B] een gewone smartshop is waarin zich voedingssupplementen bevinden. Ook wordt hij niet gevolgd in zijn betoog dat de versnijdingsmiddelen Mannitol, Inositol en Cafeïne worden verkocht als voedingssupplementen in hoeveelheden van niet meer dan 100 gram en de geldtelmachines, verpakkingen met verborgen ruimtes en vacuümmachines apart aan klanten worden verkocht.

5.4. De Afdeling volgt de lezing door [wederpartij] van de Memorie van Toelichting (hierna: MvT) van de Wijziging van de Opiumwet (Kammerstukken II 2016/2017, 34 763, nr. 3) niet. Anders dan hij betoogt, moet de MvT niet zo worden gelezen dat de burgemeester alleen gebruik mag maken van zijn bevoegdheid tot sluiting wanneer evident kan worden gesproken van drugscriminaliteit. Zoals hiervoor is overwogen, gaat het om - kort gezegd - strafbare voorbereidingshandelingen. De door [wederpartij] bedoelde passage uit de wetgeschiedenis is niet meer dan een voorbeeld van drugscriminaliteit in een pand dat de uitbreiding van de sluitingsbevoegdheid van de burgemeester volgens de wetgever noodzakelijk maakt.

5.5. Wat [wederpartij] heeft aangevoerd over de spanning tussen het bestuursrecht en het strafrecht, zijn verleden met de politie en het Openbaar Ministerie en het

uitblijven van inbeslagname door de politie van in de winkel aangetroffen goederen en strafrechtelijke vervolging, slaagt niet. Een strafrechtelijke veroordeling voor het plegen van strafbare voorbereidingshandelingen moet steunen op wettig en overtuigend bewijs dat betrekking heeft op de persoon van de veroordeelde en is bovendien onderhevig aan afwegingen over het stellen van prioriteiten in opsporing en vervolging. De sluitingsbevoegdheid van de burgemeester ingevolge artikel 13b van de Opiumwet heeft betrekking op de feitelijke situatie in het pand en de voorwerpen en stoffen die daar

zijn aangetroffen en vereist een bestuurlijke beoordeling. Omdat voor het sluiten van het pand niet is vereist dat de schuld van [wederpartij] wordt vastgesteld, is ook geen sprake van het schenden van de onschuldpresumptie.

5.6. Gelet op het voorgaande was de burgemeester ingevolge artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet bevoegd het pand te sluiten.

5.7. Het betoog slaagt.”

9. Gegevensverstrekking. RIEC-convenant. AVG. Verstrekking tussen Belastingdienst, het Landelijk Bureau Bibob en burgemeester heeft wettelijke grondslag.

ABRvS 29 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1254

In Advies van de Afdeling advisering staat dat er nog geen brede wettelijke grondslag is voor verwerking en verstrekking van persoonsgegevens tussen partners binnen het RIEC. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van de besluitvorming van de burgemeester, omdat de verstrekkingen tussen de Belastingdienst, het Bureau en de burgemeester wel een wettelijke grondslag hadden. Gelet op Afdeling 2 van Hoofdstuk 8 van de AWR mag de Belastingdienst gegevens verwerken en deze gelet op artikel 12, eerste en tweede lid, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 27, eerste lid, aanhef en onder a, artikel 9, eerste lid, en artikel 3 van de Wet Bibob later ook verstrekken aan het Bureau, wanneer dat een advies moet geven aan een bestuursorgaan zoals in dit geval de burgemeester. De AVG schrijft niet voor dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is.

“5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft ingezien dat een wettelijke grondslag en een aanwijzing uit de wetsgeschiedenis voor gegevensverstrekking en gegevensverwerking tussen RIEC-partners ontbreekt. Volgens [appellant] zijn de verstrekking en verwerking in strijd met het verbod uit artikel 67 van de AWR en de Verordening (EU) nr. 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: AVG). Artikel 43c, eerste lid, sub m, van de Uitvoeringsregeling AWR biedt geen wettelijke grondslag en de verstrekking en verwerking is niet transparant. Onder verwijzing naar het Advies van de Afdeling advisering van de Raad van State betoogt [appellant] in dit kader dat er alleen nog

een wetsvoorstel bij de Eerste Kamer ligt dat een wettelijke grondslag moet bieden. In het advies staat dat de gegevensverwerking op dit moment zonder wettelijke grondslag gebeurt.

5.1. In het Advies van de Afdeling advisering staat dat er nog geen brede wettelijke grondslag is voor de verwerking en verstrekking van persoonsgegevens tussen alle partners binnen het RIEC. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van de besluitvorming van de burgemeester, omdat de verstrekkingen tussen de Belastingdienst, het Bureau en de burgemeester wel een wettelijke grondslag hadden. Gelet op Afdeling 2 van Hoofdstuk 8 van de AWR mag de Belastingdienst gegevens verwerken en deze gelet op artikel 12, eerste en tweede lid, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 27, eerste lid, aanhef en onder a, artikel 9, eerste lid, en artikel 3 van de Wet Bibob later ook

verstrekken aan het Bureau, wanneer dat een advies moet geven aan een bestuursorgaan zoals in dit geval de burgemeester. Zoals de rechtbank verder terecht heeft overwogen, is in artikel 67 van de AWR weliswaar bepaald dat aan de Belastingdienst verstrekte gegevens geheim moeten worden gehouden, maar dat artikel geeft de minister (of de staatssecretaris) van Financiën wel de bevoegdheid bij regeling van dat verbod af te wijken. In artikel 43c, eerste lid, sub m, van de Uitvoeringsregeling AWR is bepaald dat de algemene geheimhoudingsplicht van artikel 67 van de AWR zich niet verzet tegen gegevensuitwisseling, als sprake is van gegevensuitwisseling op basis van een convenant zoals in dit geval het Regionaal Convenant van het RIEC.

5.2. Anders dan [appellant] op de zitting bij de Afdeling heeft betoogd, is het convenant hier wel van toepassing. In artikel 2 van het convenant wordt de doelstelling van het convenant breder omschreven dan door [appellant] is weergegeven. Het convenant heeft een ruimer doel dan alleen de aanpak van georganiseerde misdaad. Onder meer bestuursrechtelijke interventies, fiscale handhaving, witwassen en daaraan gerelateerde vormen van financieel-economische criminaliteit en toepassing van de Wet Bibob wor-

den uitdrukkelijk in de doelstelling genoemd. Ten slotte wordt [appellant] niet gevolgd in het standpunt dat het convenant in strijd is met hogere regelgeving, waarbij hij als voorbeeld de cautie heeft genoemd. Allereerst is de intrekking van de exploitatievergunning geen bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie. Voor zover [appellant] heeft willen betogen dat in dit convenant geen grondslag geregeld mag zijn voor gegevensverwerking, omdat dat in strijd zou zijn met hogere wet- en regelgeving, volgt de Afdeling dit niet. Artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG bepaalt dat persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden moeten worden verzameld. Uit overweging 45 van de considerans van de AVG volgt dat, indien de verwerking wordt verricht omdat de verwerkingsverantwoordelijke hiertoe wettelijk is verplicht of indien de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang of voor een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag, de verwerking een grondslag moet hebben in het Unierecht of het lidstatelijke recht. De AVG schrijft niet voor dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is.

5.3. Het betoog slaagt niet.”

10. Intrekking DHW-vergunning na sluiting voor één jaar. Verwijtbaarheid leidinggevendenden.

ABRvS 1 maart 2023, ECLI:NL:RVS:2023:855

Leidinggevende voldoet niet aan de eis van zedelijk gedrag indien hij binnen de laatste vijf jaar leidinggevende is geweest van een inrichting die voor ten minste een maand is gesloten op grond van artikel 13b van de Opiumwet, tenzij hem geen verwijt van de sluiting treft. De sluiting van een inrichting op grond van artikel 13b van de Opiumwet rechtvaardigt het vermoeden dat de leidinggevende een verwijt treft. De burgemeester mocht daar in beginsel van uitgaan. Het lag op de weg van Bronko om haar stelling aannemelijk te maken dat deze leidinggevendenden geen verwijt treft van de sluiting. Overwegingen rechtbank, dat de burgemeester niet heeft aangegeven in welk opzicht Bronko tekort is geschoten of welke maatregelen zij nog meer had moeten treffen om te voorkomen dat bezoekers met drugs de inrichting binnenkomen, gaan uit van een onjuiste rechtsopvatting.

“4.3. Uit artikel 1, gelezen in samenhang met artikel 5, eerste lid, van het Besluit volgt dat een leidinggevende niet aan de eis van zedelijk gedrag voldoet indien hij binnen de laatste vijf jaar leidinggevende is geweest van een inrichting die voor ten minste een maand is gesloten op grond van artikel 13b van de Opiumwet, tenzij de leidinggevende geen verwijt van de sluiting treft. De Afdeling overweegt dat de sluiting van een inrichting op grond van artikel 13b van de Opiumwet het vermoeden rechtvaardigt dat de leidinggevende verwijt treft van de sluiting. De burgemeester mocht er dus in beginsel van uitgaan dat de leidinggevendenden van Bronko een verwijt treft van de sluiting van de club. Het lag op de weg van Bronko om haar stelling aannemelijk te maken dat deze leidinggevendenden geen verwijt treft van de sluiting. De overwegingen van de rechtbank, dat de burgemeester niet heeft aangegeven in welk opzicht Bronko tekort is geschoten of welke maatregelen zij nog meer had moe-

ten treffen om te voorkomen dat bezoekers met drugs de inrichting binnenkomen, gaan daarom uit van een onjuiste rechtsopvatting.

4.4. De burgemeester voert terecht aan dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, er niet alleen maar bij een eenmalige gebeurtenis drugs in de club zijn aangetroffen. In de bestuurlijke rapportage van de politie van 21 december 2018 die ten grondslag ligt aan het besluit tot sluiting van de club staat het volgende vermeld: ‘Na een zorgvuldige analyse van de openbare orde incidenten in 2016, 2017 en 2018 welke in de politiesystemen staan vermeld, werd opgemerkt dat vele incidenten verbonden waren aan gebruik dan wel dealen van harddrugs. [...] Hierop zijn op 23 september opsporingsambtenaren in burger in Club Rodenburg geweest. De bevindingen van deze avond waren dermate schokkend, dat de Officier van Justitie toestemming gaf voor het inzetten van een bijzondere opspo-

ringsmethode. Deze methode werd ingezet op 25 november 2018'. Volgens deze rapportage hebben de opsporingsambtenaren op 23 september 2018 en 25 november 2018 waargenomen dat er in de club drugstransacties plaatsvonden en dat er openlijk drugs werden gebruikt door bezoekers.

4.5. De burgemeester voert terecht aan dat hij zich op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is dat de leidinggevenden geen verwijt treft van de sluiting van de club. De leidinggevenden waren verantwoordelijk voor wat er in de inrichting gebeurde en het lag op hun weg om ervoor te zorgen dat er voldoende maatregelen werden genomen om te voorkomen dat in de inrichting in drugs werd gedeald. Voor zover Bronko heeft gesteld dat haar geen verwijt van de sluiting van de club treft omdat zij veel maatregelen had genomen, overweegt de Afdeling dat de burgemeester zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dit niet valt te rijmen met de bevindingen van de opsporingsambtenaren in de bestuurlijke rapportage van 21 december 2018. Volgens deze rapportage hebben de opsporingsambtenaren op 23 september 2018 en 25 november 2018 waargenomen

dat de leidinggevenden en beveiligers zich bewust waren van de drugstransacties en het openlijk drugsgebruik van de bezoekers, zij het gebruik feitelijk tolereerden en geen maatregelen hebben genomen, zoals het fouilleren van bezoekers en het controleren van tassen.

4.6. Dat aan een van de leidinggevenden een wapenverlof is verleend en aan beide leidinggevenden toestemming is verleend om leiding te mogen geven en een vergunning te hebben voor een particuliere bedrijfsbeveiligingsdienst voor de eigen horecaonderneming, zoals Bronko nog in de schriftelijke uiteenzetting heeft gesteld, kan niet tot een ander oordeel in deze procedure leiden. Op grond van artikel 27, eerste lid, onder a, van de DHW wordt een vergunning geweigerd indien niet wordt voldaan aan de ingevolge de artikelen 8 tot en met 10 geldende eisen. Dit artikellid biedt geen ruimte voor een nadere belangenafweging. De burgemeester was daarom gehouden om de DWH-vergunning te weigeren. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld.

4.7. Het betoog slaagt.”

PLATFORM

HANDHAVING EN TOEZICHT IN DE FYSIEKE LEEFOMGEVING

Als lid van dit nieuwe landelijke platform is jouw organisatie voor **€ 699,-** per jaar verzekerd van exclusieve toegang tot actuele kennis, innovatie en intervisie op het vlak van handhaving en toezicht.

Chantal van Mil
024 - 382 83 12
c.van.mil@hekkelman.nl

PLATFORMLEDEN KRIJGEN EXCLUSIEVE TOEGANG TOT:

✓ **Vier keer per jaar webinar
'Kwartaalupdate handhaving en toezicht'**

Chantal organiseert **4 keer** per jaar een webinar over de belangrijkste ontwikkelingen in de rechtspraak op het gebied van handhaving en toezicht. Met ruimte om vooraf casussen in te brengen en tijdens het webinar vragen te stellen.

✓ **Een jaarlijkse fysieke bijeenkomst**

Jaarlijks verzorgt Chantal een **verdiepende studiebijeenkomst** over een specifiek thema in het vakgebied handhaving en toezicht. Toegesplitst op de actualiteit, zoals bijvoorbeeld handhaving onder de Omgevingswet.

✓ **De besloten LinkedIn groep**

Via een besloten groep houdt Chantal je **wekelijks** op de hoogte van recente rechtspraak, geeft ze updates over haar promotieonderzoek met als onderwerp het evenredigheidsbeginsel en beantwoordt vragen. Daarnaast kunnen vakgenoten met elkaar de discussie aangaan.

✓ **Nieuwe publicaties & blogs**

Als eerste ontvang je de nieuwste publicaties en blogs van Chantal over handhaving en toezicht direct in je mailbox.

✓ **Een maandelijkse nieuwsbrief**

Chantal stuurt je **iedere maand** een nieuwsbrief met de belangrijkste uitspraken en tips voor de praktijk.

MEER INFORMATIE OF DIRECT AANMELDEN?
PLATFORMHANDHAVINGENTOEZICHT@HEKKELMAN.NL